

Aplaus ? Aplaus !

Tuto svou práci poslala **Tereza Brožová** z 9.B do **literární soutěže internetového Rádia_Aplaus**.

Bude odvysílána během letních prázdnin v sekci Vysíláme po škole.

A jéjej aneb O přijímacích zkouškách

A jéjej! Nastává nám to velmi obávané období, čas přijímacích zkoušek... Všichni jsme sice dlouho věděli, že se blíží, ale stále se nám zdálo tak nějak daleko, jako by se to ani trochu netýkalo nás samotných. Vzpomínáte ještě na toto období svého života, kdy vám kantoři stále připomínali, že se čas krátí a často opakovali známý citát V. I. Lenina: „Učit se, učit se, učit se“ ? A pokračovali : „ Přece nám neuděláte ostudu! Tohle budete umět, kdyby čert na koze jezdil, jako když bičem mrská, kdyby vás vzbudili o půlnoci, lépe řečeno, ... kdyby vás vytáhli od Facebooku! “.

My jsme však stále nosili hlavy v oblacích a užívali si prosluněných jarních dnů. O to víc jsme do víru učení sklouzli jako po slupce od banánu nyní - několik dní před zkouškami. Zní to hrozivě, ale od okamžiku, kdy zasedneme do lavic nám prozatím neznámé střední školy, abychom prošli obávaným procesem přijímacích řízení, nás dělí už asi jen dvě stovky hodin. Je to moc, nebo málo? U zubaře bych to nepřála ani svému největšímu nepříteli, ale k dohánění učebních restů to stačit nemusí. Samozřejmě tento pocit neprožíváme pouze my. Všichni naši vrstevníci z různých koutů našeho kraje se také na poslední chvíli snaží dohnat, co se dá, aby k dřevěným stolům ve třídě určené ke zkoušce usedli pokud možno plni vědomostí. Nápisy na lavicích ve stylu „Kroupa je vůl“ jednomu moc nepomohou.

Zbývá nám všem pouze doufat, že se v testech objeví právě to, na co jsme se připravovali, nebo nás ze šlamastyky vytáhne vzoreček vyrytý na desce lavice...

Je mi smutno, když teď bloumám chodbami školy a pozoruji ty vyděšené a bojácné výrazy svých jindy humorem sršících spolužáků. Už je ani neláká holdovat o přestávce karbanu, pockerface teď mají nasazený neustále. Oči téměř nejsou vidět, skrývají se před denním světlem, protože většinu noci, času určeném pro jejich odpočinek, strávily jim nepochopitelným způsobem, nekonečným zíráním do textu.

Díkybohu, že malé části z nás se tohle netýká, protože měla to štěstí a byla přijata na gymnázia bez zkoušek díky svým úspěchům z posledních let na základní škole. Tito šťastlivci si mohou pouze představovat, jak se v ten osudný den budou cítit jejich kamarádi a jak by se asi chovali oni sami...

Já osobně bych si nejdříve nejméně pětkrát přečetla všechny propozice a pozvánku ke zkoušce, protože o sobě vím, že jsem zmatkař a mohla bych se na přijímacích ocitnout o týden později, nebo dokonce na jiné střední škole. Obléknu si svůj oblíbený oděv, hokejku však nechám doma. K snídani si dám spíše něco lehkého, asi jako sportovci před rozhodujícím závodem. Šebrle také nesnídá Bigmacka... Nebo, že by byl tak úspěšný právě díky cibuli v něm? Poté, kdy dorazím k budově školy, si budu prohlížet ostatní účastníky, abych alespoň na chvíli zapoměla na to, co mě čeká. Až do tohoto okamžiku se má nálada bude pohybovat v mezích relativního klidu. Problém nastane při vstupování do třídy, která se určitě zapíše do mé paměti. Bude to, jak se říká „zlatým písmem“? Právě teď na mě padne nervozita a bude mi v tu chvíli úplně jedno, jestli je třída vymalovaná vanilkovou barvou a že mě z terária u okna nenápadně pozoruje kobra... Vzpomenu si na rady rodičů, příbuzných a kamarádů. Je možné, že mě to z pohody vyvede ještě víc, ale snad mě myšlenka na známé tváře uklidní. Máte někdo lepší recept na zahnání trémy a strachu?

A je to tady! Do třídy vstupuje učitel, který na nás bude po celou dobu zkoušek dohlížet. Ještě zkontrolovat, zda se z některého z mobilních telefonů nemůže ozvat: „Vůbec se neobtěžuj, určitě máš něco pilnějšího na práci... Já zvoním, tak už mě zvedni!!!!“ a můžeme začít s prověřováním znalostí ze základních škol... Dokážu se vůbec soustředit a pochopím, co

se po mně chce? Je tu tolik neznámého a před očima mi vyvstává pouze jeden velký otazník...

Ještě štěstí, že tohle všechno je jen výplod mé fantazie. Jak to bude doopravdy mi řeknou pouze kamarádi, kteří zkoušky zažijí na vlastní kůži.

Už mi nezbývá nic jiného, než jim držet palce...

Tereza Brožová